

İSRAİL SÖMÜRGEÇİ BİR TERÖR DEVLETİDİR

FİLİSTİN HALKI KAZANACAK!

- ▶ İsrail saldırısına son!
- ▶ İsraili yöneticiler savaş suçundan yargılansın!
- ▶ Bağımsız-demokratik-laik birleşik Filistin!
- ▶ Filistin halkıyla dayanışmaya!

- ▶ Sorumlu Yahudiler değil İsrail devletidir!
- ▶ Antisemitizme DurDe!
- ▶ Türkiye İsrail'le diplomatik ilişkilerini kesmelidir.
- ▶ İsrail'le siyasi-askeri-ekonomik anlaşmalara son verilsin!

HEPİMİZ FİLİSTİNLİYİZ

HEPİMİZ GÖÇMENİZ!

İsrail'in Gazze'yi yakıp yıkması karşısında şaşırı ve bunun nedeninin 7 Ekim'de Filistin direniş güçlerinin saldırısı olduğunu sananlar yanılıyor. Bir gazetecinin belirttiği gibi, "2000 yılından bu yana Gazze'de bin 741'i çocuk ve 572'si kadın 7779 Filistinliyi öldürmüş bir devlet İsrail. Sanki huzur içinde yaşarken Hamas diye bir örgüt çıkıp ortahlığı karıştırmış gibi" davranmak, davranışlarının saçık fikirlerden, Siyonizm'den ve ırkçı nefret söylemlerinden ne kadar etkilendiğini gösterir sadece.

Filistin direnişçileri duvarları aşmış İsrail'e saldırdığında Hamas'ı hedefe alıyormuş gibi görünen ama aslında apaçık bir Arap nefreti devreye girdi. Türkiye'de bu nefretin arkasında göçmen düşmanlığı, daha özelden Arap-Suriyeli düşmanlığı olduğu çok açık. Filistin halkıyla dayanışmayı engelleyen bu nefret dalgasının arkasında iktidarın göçmenleri pazarlık olarak kullanan göçmen politikası, göçmen politikasını değil göçmenleri hedefleyen ırkçı Suriyeli düşmanı politika yapan ana akım muhafazet, Ümit Özdağ gibi isimler var.

Bir başka gazetecinin yazdığı gibi İsrail mülteci kamplarını vu-

Kuzey Gazze'de zorla yerinden edilmişler ölümden kaçıyor

ruyor: Nusayrat mülteci kampı, Cebeliye mülteci kampı, Eş-Şati mülteci kampı, Kalendiye mülteci kampı, Cenin mülteci kampı.

Bu savaş suçu geçiştirilemez.

Göçmenler hiçbir koşulda kaderine terk edilemez.

Sadece bu kamplarda bulunmuyor Filistinli göçmenler. Türkiye'de de Geri Gönderme Merkezlerinde Filistinli göçmenler var. Erdoğan tüm insanlığı Gazze için harekete geçmeye çağırırken,

önce bu iktidar kendisi harekete geçmeli. Geri Gönderme Merkezlerinde tutulan yüzlerce Filistinli derhal serbest bırakılmalı.

İsrail göçmen kamplarını vururken, Göç Başkanlığı Filistinlileri sınır dışı etmeyi aklından bile geçirmemeli.

Filistin halkıyla dayanışmak, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı çıkmaktan ve göçmenlerle dayanışmayı her dakika örgütlemekten ayrı düşünülemez.

ADEM MAARASTAWİ'Yİ ARTIK BIRAKIN!

Hepimiz Göçmeniz Irkçılığa Hayır Platformu'nun duyurusu:

"Adem Maarastawi bir insan hakları aktivisti. On yılı aşkın süredir Türkiye'de yaşıyor. Alnının teriyle çalışıyor, insan hakları için mücadele ediyor.

Adem Maarastawi, bizim arkadaşımızdır. Arkadaşımızın çeşitli bahanelerle sınır dışı edilmesine izin vermeyeceğiz.

Göçmenlere yönelik bu keyfi tutumlar çok açık ki arka planda ırkçı bir temelin yer aldığını gösteriyor. On yıldan uzun bir süredir bizimle olan, "burada" yaşayan bir insanı birden bire geri gönderme merkezine almak, tutukluymuş gibi davranmak, avukatları dışında haberleşme olanaklarını kısıtlamak, zorla sınır dışı etmeye çalışmak anlaşılır gibi değil.

Arkadaşımız geçtiğimiz hafta Perşembe günü gözaltına alındıktan sonra önce

Tuzla'daki Geri Gönderme Merkezi'ne götürüldü. Cumartesi gününden bu yana ise Urfa-Harran geçici barınma merkezinde tutuluyor.

Adem arkadaşımızın hiçbir suçu yoktur.

2022 yılında geçici korumaya başvurdu, sistem onu Kırşehir'e yönlendirdi, yabancı kimlik numarası verildi. Ancak kimliği teslim alması için 4 ay boyunca haftalık olarak imza atması gerekiyordu. Kırşehir'de iş bulamadığından ve maddi birikimi olmadığından İstanbul'daki işinden vazgeçemedi, imzaları atamadı ve kimliği alamadı.

Arkadaşımızı derhal serbest bırakın!

Göçmenlere yönelik operasyonları derhal durdurun!

Adem'in yeri bizim yanımızdır."

Adem Maarastawi

Bu sayı katkıda bulunanlar: Alex Callinicos, Ali Baydaş, Atilla Dirim, Can Irmak Özınanır, Ersin Tek, Irmak Yavial, Pınar Garganas, Şenol Karakaş, Özdeş Özbay, Meltem Oral, Nuran Yüce, Umur Mahir Özen, Volkan Akyıldırım, Yorgos Katsanos.

15 GÜNDE NELER OLDU?

Yargıda kapışma var

Osman Kavala, Gezi tutsakları, Selahattin Demirtaş ve birçok siyasi muhalif hapisteyken, siyasallamış yargı kendi içindeki çürümüşlük üzerine kavgaya tutuştu.

AKP ve Cumhur ittifakı seçimleri kazandı. Fakat başkanlık rejiminin inşası ve tatbiki sürecinde gelişen iç kriz şimdi ayyuka çıktı.

Doğrudan siyasi yarımlı AKP son kongresinde gördük. Liste dışı kalan eski bazı MYK yöneticileri, pek de yeni olmayan listede yer alan bazıları partiye bakan bir hizip olmakla suçlandı.

Ancak iç kavganın daha büyüğü siyallaşmış yargıda yaşanıyor:

■ İstanbul Anadolu Adliyesi Başsavcısı İsmail Uçar'ın hakim Savcılar Kurulu'na yazdığı dilekçe önce birbirine zıt çizgideki iki yayın organına, ardından sosyal medyaya sızdırıldı.

■ Hakkında yayın yasağı getirilen bu belgede özetle yargıdaki rüşvet çarkından bahsediliyordu.

■ Sonra garip bir şey oldu. Bir muhalif TV kanalında Uçar, rüşvetçilikle suçladığı bazı hakim ve özellikle bu işlerden sorumlu tuttuğu üstü olan Anadolu Adliyesi Adalet Komisyonu Başkanı Bekir Altun ile polemige birer taraf olarak katıldı.

■ Ardından Adalet Bakanı Bekir Tunç bir açıklama yaparak dilekçenin yürürlüğüne konduğunu, soruşturmanın yapılacağını ve gereken cezaların verileceğini duyurdu.

Söz konusu isimlerin yükselişi AKP ile Fetullahçılar arasında savaşın ardından başladı. Ardından bu isimler HDP'nin başarısı ve AKP'nin meclis çoğunluğunu kaybetmesi üzerine açılan siyasi davalara baktılar. 15 Temmuz başarısız darbe girişimi sonrası kurulan OHAL ve başkanlık rejiminin uygulanmasında büyük rol oynadılar. Şimdi birbirlerine suçluyorlar.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi

Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi (Yeşil Sol Parti)'nin 4'üncü Büyük Kongresi 15 Ekim'de Ankara'da binlerin katılımıyla gerçekleşti. Kongrede açıklanması beklenen partinin yeni ismi Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (HEDEP) olarak duyuruldu. HEDEP'in Eş Genel Başkanlığı görevine ise Tülay Hatimoğulları Oruç ve Tuncer Bakırhan seçildi. "Özgürlük için yeniden" sloganı ile düzenlenen kongreye DSİP üyeleri de katılarak dayanışma ve özgürlük için birlikte mücadele mesajlarını ilettiler. Kongrede konuşan YSP Eş Sözcüsü İbrahim Akın, "Bu kongre sadece olağan bir kongre değil, olağanüstü koşullarda yaşamış bir sürecin değerlendirilmesi ve yeni bir sayfanın açılması bakımından bir devir teslim törenidir" ifadelerini kullandı.

Sınır ötesi harekate hayır!

Türkiye'nin 4 Ekim'de Rojava'ya dönük başlattığı saldırılar iki haftayı geride bıraktı. 11 Ekim günü yayınlanan bilanço'ya göre hayatını kaybedenlerin sayısı 49 olarak açıklanırken en az 59 Rojavalı'nın da yaralandığı duyuruldu. Stratejik noktaları hedef aldığını ileri süren Türkiye şimdiye kadar elektrik santralleri, su depoları, gıda siloları, petrol sahaları, tarlalar, okul ve hastaneler başta olmak üzere sivililerin gündelik hayatını yaşanmaz hale getirdi.

ABD Başkanı Joe Biden ise Türk devletinin Kuzey ve Doğu Suriye'ye yönelik saldırılarının güvenliği tehdit ettiğini ve DAİŞ'le mücadeleyi zayıflattığını belirterek, ulusal acil durum halini 1 yıl daha uzattı. Yine saldırıların ilk günlerinde ABD bir Türk SİHA'sını düşürdü. 7 Ekim'de ise "Acil Eylem Çağrısı: Kuzey ve Doğu Suriye'de İnsanlığa Karşı Savaş Durdurun" başlığı ile bir imza kampanyası başlatıldı. Kampanya birçok dilde yürütülürken, kolektif imzalar kapsamında İspanya, Brezilya, Meksika, Şili, Kolombiya, Hindistan, Çin, ABD, Almanya, İngiltere ve Irak gibi ülkelerden 35 örgüt, hareket ve insan hakları kurumu kampanyaya destek verdi. Bireysel imzaların 183'ü geçtiği duyurulurken, bildiri "Bu saldırılar Kürt, Arap, Süryani, Çerkes, Türkmen, Ezidi, Hıristiyan, Müslüman ve diğerleri gibi farklı kültür ve inançlara sahip, ortak topraklarda birlikte yaşayan ve Demokratik Özerklik yapıları içerisinde yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayan altı milyondan fazla insanın hayatını ve güvenliğini hedef almaktadır." denilecek askeri harekati durdurma çağrısı yapıldı.

ENFLASYON VE YÜKSEK ÜCRET ARASINDA BİR BAĞLANTI YOK!

Enflasyon hakkındaki ilk çarpıtma şudur: Marx, ücret artışı istemenin boşuna olduğunu, bunun patronların karlarını korumak için fiyatları artıracığını, dolayısıyla enflasyonun yükseleceğini ve satın alma gücünün azalmasına neden olacağını söyleyenlere karşı bu ücret-fiyat sarmalı teorisinin saçma olduğunu şöyle gösterdi. Marx'ın öncelikle "ücret artışlarının önceki, fiyat artışları doğrultusunda gerçekleştiğini" açıklıyordu.

Asgari ücret zammının asıl amacı, son bir yıldaki kayıplarımızı karşılamak istememiz. Biz henüz önceki fiyat artışlarının yarattığı zararı karşılamak için uğraşyoruz. Bu artışlar ise işçilerin daha yüksek ücretler

için aşırı ve gerçekçi olmayan talepleri nedeniyle değil "üretim miktarı yani büyüme oranları, emeğin üretken güçleri yani verimlilik artışı, paranın değeri yani para arzının büyümesi ve fiyat ayarlamaları ile endüstriyel döngünün yükselişi ve çöküş aşamaları" gibi evreleri tarafından belirlenir.

Bakan Şimşek, İngiltere Merkez Bankası Başkanı Bailey'in yakın arkadaşı mı bilemeyiz ama bu yetkili işçi ücretlerine düşmanlık yarışında Şimşek'le yarışır. Şunları söylüyordu geçen sene: "Kimse maaş zammı almaz demiyorum, beni yanlış anlamayın. Ama benim söylediğim şu ki, maaş pazarlığında kısıtlama görmemiz gereki-

yor, aksi takdirde iş kontrolden çıkacaktır."

Ücret-fiyat sarmalı iddiası bir burjuva yalanıdır

Ücretler yükselirse fiyatlar da yükselir diyen tüm burjuva sözcüleri, İşçi sınıfının daha ağır şartlarda sömürülmesi, daha çok aç kalması, işçi çocuklarının daha az yemek yemesi, daha kötü okullara gitmesi, daha az eğlenmesi için bastırırlar.

Oysa, bu yalanı, ortada egemen sınıfların bir örgütü olan IMF'nin hazırladığı rapor bile teşhir ediyor. Ücret-fiyat sarmalı diye bir şeyin olmadığını gösteriyor: "En azından fiyatların ve ücretlerin sürekli olarak hızlanması olarak

tanımlanan ücret-fiyat sarmallarını, son tarihsel kayıtlarda bulmak zor. 1960'lara kadar uzanan, fiyatların ve ücretlerin hızlanmasıyla tanımlanan 79 olaydan yalnızca küçük bir kısmı, sekiz çeyrekte sonra daha fazla hızlanma gördü. Dahası, gerçek ücretlerin önemli ölçüde düştüğü günümüze benzer dönemlere bakıldığında, sürekli ücret fiyatı artışı bulmak daha da zor. Bu durumlarda, nominal ücretler, reel ücret kayıplarını kısmen telafi etmek için enflasyonu yakalama eğilimindeydi... Nominal ücretlerdeki hızlanmanın, ücret-fiyat sarmalının tutunmaya başladığının bir işareti olarak görülmemesi gerektiği sonucuna vardık."

MEHMET ŞİMŞEK, YALAN SÖYLEMEYE BİR SON VER!

Bir bakan vatandaşın gözünün içine baka baka yalan söyleyebilir mi? Elbette söyleyebilir. Türkiye'de neredeyse kuraldır bakanların vatandaşın gözünün içine baka baka yalan söylemesi.

Bu yalanlara son örnek Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'ten geldi. TÜİK'in 7 Ekim'de yaptığı enflasyon verilerini değerlendiren Şimşek şöyle dedi: "Mali tedbirler, döviz kuru gelişmeleri ve ücret artışlarının etkisiyle enflasyon Temmuz'da yıllık yüzde 47,8 ile piyasa beklentileriyle uyumlu gerçekleşti."

Ücret artışlarını enflasyonun nedenleri arasında saydı!

Bazılarının gözünü kan bürür, bu iktidarın ise gözü emekçilerin boğazındaki kuru ekmekte. Ve bu kuru ekmeği alıp patronların kasasına aktarmaktan başka bir hedefleri yok. AKP iktidarlarının yıllardır yaptığı bu.

Fakat bu kez, kendilerinin bizzat tetikledikleri enflasyonun sorumluluğunu işçilerin aldığı ücretlere yıkmaya çalışarak yalanların en büyüğünü söylemiş oldular.

Burada aynı anda iki yalan devreye giriyor: Birincisi, işçi ücretleri yüksek değil. İkincisi, ücretler enflasyonun nedeni değil.

İşçi ücretleri sefalet ücretleridir

Asgari ücret net 11 bin 402 lira. Türk-İş'in açıkladığı açlık sınırı ise Ankara'da dört kişilik bir ailenin yeterli beslenebilmesi için 13.334 liraya yükseldi. Yoksulluk sınırı ise 43.433 liraya. Yani dört kişilik bir ailenin tüm üyeleri asgari ücretle çalıştığında bile yoksulluk sınırının üstünde bir maaş alamıyorlar.

Türkiye'de işçiler aldıkları brüt asgari ücretle sondan 6'ncı durumundalar. Yaklaşık 10 milyon işçi asgari ücret civarında ücretler karşılığında çalışmak zorunda.

Ücretli çalışanların yaklaşık yüzde 18'i, 3.4 milyon işçi ise asgari ücretin de altında çalışıyor.

Bu, yaklaşık 15 milyon işçinin açlık sınırının altında ücretle yaşamaya çalıştığını gösterir.

Peki bu durumda Mehmet Şimşek ne demiş oluyor?

Şunu demiş oluyor: biz işçilere açlık sınırını da hak görmüyorlar.

Ölüm kalım çizgisinde çalışmamızı, yaşamamızı istiyorlar.

Çünkü sadece ve sadece patronları, patronlara servet aktarmayı düşünüyorlar.

İktisatçı Erinç Yeltan Mehmet Şimşek'in söylediklerinin gerçek olmadığını şöyle anlatıyor:

"Bakan Şimşek'in "enflasyonun ardında ücret maliyetleri var" savı yanlış, tutarsız ve kamuoyunu yanıltıcıdır. TÜİK verileri, 2015 sonrasında şirketlerin tekeli konularına dayanarak kar marjlarını hızla yükselttiğini ve üretici fiyat enflasyonunu körüklediğini belgeliyor."

TÜİK verileri 2015 sonrasında reel ücretlerin gerilediğini ve tüm sektörlerde kârların sektörel katma değer içindeki paylarının yükseldiğini de özetliyor.

Yalanlar, şirketler, işçiler

Akademisyen Mehmet Altundağ ise Şimşek'in açıkça yalan söylediğini İstanbul Sanayi Odası'nın yıllık raporundan yola çıkarak gösteriyor. 2022 raporuna göre en büyük 500 sanayi kuruluşunun karı, geçen seneye göre yüzde 137 arttı ama işçilere ödenen artış yüzde 33'te kaldı. 2020'de ödenen maaş ve ücretlerin net katma değerdeki payı yüzde 52'ye bu oran 2022'de yüzde 32'ye kadar geriledi. Yani şirketler işçilere daha az ücret ödeyerek daha fazla kar elde edebilir duruma geldi.

İSO'nun 2023 raporuna göre ise emeğin ekonomideki payı yüzde 26,9'a kadar gerileyerek son yıllardaki en düşük orana ulaştı. Bu esnada en büyük sanayi kuruluşların enflasyondan arındırılmış kar artışı yüzde 10,8 oldu.

Veriler, katıldığı bir televizyon programında açık açık "Yüksek ücret artışları yüksek enflasyona sebep oluyor. Bizim bu kısır döngüyü kırmamız lazım" diyen bakanın gerçekleri ters yüz ettiğini gösteriyor.

ASGARI ÜCRETE GERÇEK ENFLASYON ORANINDA ZAM!

Asgari ücret zammı Türkiye'de işçi sınıfı açısından kelimenin tam anlamıyla bir ölüm kalım, açlık sınırının altında yaşayıp yaşamayacağını belirleyen bir mücadeledir.

Asgari ücret hemen 15 bin liraya çıkartılmalıdır.

Asgari ücretten vergi kesintilerine son verilmelidir.

Kira artışlarına son! Kiralar dondurulmalıdır! İstanbul'da merkez ilçelerde dört kişilik bir ailenin dördü de asgari ücret alsın ve kiralamaları hemen hemen imkansızdır.

İşsizlik maaşı yükseltilsin ve maaş alma kriterleri hafifletilsin!

Son üç yıldır yaşanan dolarizasyonun, hayat pahalılığının ve bu süreçte yaşanan kaynak transferinin sorumluları açığa çıkartılsın ve bunlardan hesap sorulsun.

Kriz bahane edilerek gıda, elektrik, doğalgaz gibi yaşamsal ihtiyaçlara yapılan zamlar geri alınsın! Gıda fiyatlarına zam yapılsın! Bir kilo peynir bir yılda 100 lira zamlandı.

Sermayedarlara vergi affına son! Sermaye sahipleri daha fazla vergilendirilsin! Krizin faturasını krizi çıkartanlar ödesin!

Devletin, bankaların ve sermaye gruplarının borçlarını, bu borçları yapanlar, kaymağını yiyenler ödesin. Kaynaklar patronlara, askeri çatışmalara, silaha değil, işçilere ve yoksullara aktarılsın.

Asgari ücretli oranı Hollanda'da yüzde 3, Almanya'da yüzde 5, Fransa'da yüzde 8, AB ortalamasında yüzde 9, Hırvatistan'da yüzde 10, Bulgaristan'da yüzde 14, Portekiz'de yüzde 20 iken Türkiye'de bu oran yüzde 57

ABD'DE İÇ SİYASİ KAOS

ALEX CALLINICOS

1980'lerde Güney Afrika'da Apartheid'a karşı mücadelenin zirvesinde, Afrika Ulusal Kongresi şu sloganı yükseltti: "Güney Afrika'yı Yönetilemez Hale Getirin!" Bugün ABD'yi yönetilemez kılmak isteyen Cumhuriyetçi sağdır. Cumhuriyetçi Kongre lideri Kevin McCarthy'nin geçtiğimiz hafta Temsilciler Meclisi Başkanlığı görevinden alınmasının anlamı budur.

Bazen Marksistler "Devlet"ten sanki yekpare bir yapı gibi söz ederler. Bu asla doğru değildir. Devlet, hem kendi içindeki hem de ana sınıflar arasındaki çatışan çıkarlar tarafından yönlendirilen bir kurumlar kümesidir. Toplumsal çatışmanın ve diğer kapitalist devletlerden gelen rekabetin baskısı, yönetici sınıfları, devletin kendi ortak çıkarlarını takip etmesine izin veren uzlaşmalar sağlamaya zorlar.

Bu, ABD için daha da geçerli. Arkaik anayasayı hazırlayanlar, federal hükümet içindeki gücü Başkan ve Kongre'nin iki Meclisi arasında dağıtarak mülk sahibi sınıfların çıkarlarını korumaya çalıştılar. Bu düzen, ABD'nin endüstriyel kapitalist bir topluma ve egemen emperyalist güce dönüşmesinde, iki ana partinin (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) pazarlık ve uzlaşma konusundaki istekliliği sayesinde ayakta kalmayı başardı.

Böylece Demokratlar, 20. yüzyılın ikinci yarısındaki dört Cumhuriyetçi başkanlık döneminde Kongre'yi kontrol etti. 1974'te Watergate skandalı sayesinde Richard Nixon'u devirdiler. Ancak 1950'lerde Dwight Eisenhower ve 1980'lerde Ronald Reagan yönetimindeki Temsilciler Meclisi Sözcüleri, sırasıyla Sam Rayburn ve Tip O'Neill, sistemin nispeten sorunsuz işlemesine yardımcı olan usta müzakerecilerdi.

McCarthy, seleflerinin rutin olarak yaptığı türden bir anlaşma yaptığı için devrildi. Beyaz Saray ve Senato'yu kontrol eden Demokratlarla, Cumhuriyetçilerin harcama kesintisi taleplerini yansıtacak şekilde daraltılan bir bütçe karşılığında, ABD hükümetinin borçlanma yetkisini genişletme konusunda anlaştı.

Ancak bu, Donald Trump'ın katı destekçileri olan sekiz Cumhuriyetçi temsilcinin McCarthy'nin görevden alın-

Trump'ın başkan olmasına karşı çıkan Amerikalılar - 2016

masını talep etmesi için yeterliydi. Mecliste yalnızca az farkla çoğunluğa sahipti. Demokratların bu isyancılarla birlikte oy kullanması, görevde yalnızca dokuz ay kaldıktan sonra bu aşağılanmaya maruz kalan ilk Meclis Başkanı olarak onu devirmeye yetti.

Bu olağanüstü ayaklanma Cumhuriyetçi Partinin giderek radikalleşmesini yansıtıyor. ABD'nin büyük iş dünyasındaki geleneksel bağları ciddi bir şekilde yıpranıyor. Bu süreç 1994'teki sözde "Cumhuriyetçi Devrimi" ile başladı. Bill Clinton'ın yerleşik neoliberalizminden duyulan hayal kırıklığı, Newt Gingrich yönetimindeki Cumhuriyetçilerin Temsilciler Meclisi'nin kontrolünü ele geçirmesine olanak sağladı. Sonuçlardan biri Clinton'un başarısızca görevden alınmasıydı.

Aynı süreç 2007-2009 Küresel Mali Krizi sonrasında da yaşandı. Barack Obama'nın ihtiyatı, Cumhuriyetçilerin 2010 yılında Temsilciler Meclisi'nin kontrolünü geri kazanmalarına olanak tanıdı. Cumhuriyetçilerin fanatik serbest piyasaçı Çay Partisi kanadı, hükümet borçlanmasının devam etmesine izin vermek için Kongre'nin gücünü kullanmaya başladı. Aslında devleti küçültmenin bir yolu olarak ABD'nin borcunu ödememesini istiyorlar.

ABD hükümetinin - özellikle Hazine bonolarının satıl-

ması yoluyla - borçlanması küresel finansal sistemini bir arada tutan şeydir. Marksist coğrafyacı David Harvey 2011'de şöyle bir espri yapmıştı: "Sermaye birikimi ve borç birikimi... aslında kapitalizmin tarihinde birbiriyle birlikte yürüdüğü için" Çay Partisi'nin talebi "kapitalizmi sona erdirmek için oy kullanmak" anlamına geliyor!

Bugünkü radikalleşme, gelecek yıl Cumhuriyetçilerin başkanlık adaylığının önde gelen temsilcisi Trump tarafından besleniyor. Financial Times'tan Edward Luce onu "kaosun nihai havarisi" olarak adlandırıyor. Hükümetin borcunu ödemedede temerrüde düşmesini istiyor. Temsilciler Meclisi'ndeki yandaşları FBI'nın mali kaynaklarının kesilmesini, başsavcıyı görevden almayı ve Ukrayna'ya yapılan askeri yardımın kesilmesini teklif ediyor.

Aslında McCarthy'nin Demokratlarla müzakere ettiği anlaşma, Ukrayna'ya yönelik yeni bir yardım paketini dışarıda bırakıyordu. Trump, getirisi az Temsilciler Meclisi Başkanlığı görevinde McCarthy'nin yerini alabilecek önde gelen iki adaydan biri olan Jim Jordan'ı destekliyor. Jordan Ukrayna'ya daha fazla silah verilmesine karşı oy kullandı. Krizin ABD emperyalizminin üzerindeki ağırlığı daha da artarken, iç siyasi kaos onun işleyişini aksatmaya başlıyor.

SURİYE'DE DEVRİMCİ SOL AKIM 12 YAŞINDA!

Suriyeli devrimci sosyalistler, ayaklanmanın içinden doğan partilerinin 12. kuruluş yıldönümünde bir mesaj yayımlayarak mücadelelerini anlattı.

Duyuruları şöyle:

"2011 yılında Suriye'deki halk devriminin ve sonrasında tüm bölgeyi derinden etkileyen olayların ortasında doğan partimiz Devrimci Sol Akım'ın kuruluşunun on ikinci yıldönümü.

Partimiz en başından beri, onurları ve özgürlükleri için ayaklanan kitlelerin yanında yer almayı seçti. Radikal sosyalist bir parti olarak, Suriye halkının ayaklanmasının tüm biçimlerinde aktif olarak yer aldık. Devrimci an barışçıl mücadeleden silahlı direnişe geçişi gerektirdiğinde, yoldaşlarımız El Nusra, IŞİD ve rejim milisleri gibi karşı-devrimci

güçlere karşı kendilerini savunmak için silahlandılar. Edebiyatımızda ve yayınlarımızda uzun süredir uyardığımız bir tehdit olan karşı-devrim gücü kazanmadan önce bedelini şehitlerle ödedik. Suriye'nin uluslararası ve bölgesel güç mücadeleleri konusunda sürekli uyanıklarda bulunduk.

On iki yıl boyunca, kitlesele sosyalist partiyi inşa etmeye kararlılıkla devam ettik. Bu parti, Suriye halkının gerileme anlarında olduğu kadar, zalim rejime, işgallere ve bu işgallerle aynı safta yer alan güçlere karşı ayağa kalktığı ve ayaklandığı anlarda da tek yol ve tek rehberdir.

Bu vesileyle partimiz, işçilerin ve tüm emekçilerin öncüsü olma taahhüdünü bir kez daha teyit eder."

ŞİMDİ DEĞİLSE NE ZAMAN? BİZ DEĞİLSEK KİM?

ŞENOL KARAKAŞ

7 Ekim'de Filistin Direniş Güçleri'nin saldırısı sonrasında Gazze'ye yönelik başlayan İsrail saldırısının onuncu gününde öldürülen Filistinlilerin sayısı 3 bini bulmuştu ki İsrail çok büyük bir katliam daha gerçekleştirdi. Gazze kentinde yer alan ve sadece yaralıların değil binlerce sivilin de bombardımandan korunmak için sığındığı El Ahli Arap Hastanesi'ni (daha çok bilinen adıyla El-Mamedani Hastanesi) vurdu. Gazze'deki tek Hristiyan hastanesi olan El Ahli bombardımanında gazete basıma girdiği sırada en az 700 hasta, sivil ve sağlık çalışanı hayatını kaybetmişti. Bu katliam İsrail'in Hamas'la değil topyekün bütün Filistinlilerle savaştığı gerçeğini tartışmasız şekilde kanıtlamış oldu.

Öfke giderek büyüyor

Katliamın hemen ardından binlerce Filistinli Batı Şeria'nın Nablus, Tulkarem ve Cenin kentlerinde sokaklara dökülerek İsrail'in hastaneye düzenlediği hava saldırısını protesto etti. Göstericiler bu kez sadece İsrail'i değil Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ı da protesto etti ve Filistin yönetiminin polisiyle çatıştı.

İsrail 11 gündür devam eden saldırılarında 6 binden fazla bomba kullandı, Gazze'nin elektriğini, suyunu ve gazını kesti, 3 binden fazla Filistinliyi öldürdü, 1,1 milyon kişiyi kuzeyden güney Gazze'ye göç etmeye zorladı ama bu sırada tahliye yollarını da bombalayarak katliam yaptı, Mısır sınırındaki Refah kapısında sınır açılır umuduyla bekleyen binlerce siville rağmen sınır kapısının çevresini bombaladı, en az 11 BM çalışanını ve 15 gazeteciyi öldürdü, kullanımı savaş suçu olan beyaz fosfor bombası kullandı. Üstelik beklenen kara harekâtı henüz başlamadı.

Bu gelişmeler tüm dünyada milyonlarca insanın öfkesini tırmandırıyor. Şimdi milyonların öfkesini birleştirecek savaş karşıtı bir küresel intifada başlatmak zorundayız. 2003 yılında Türkiye'de Irak tezkeresinin mecliste reddilmesini sağlayan küresel savaş karşıtı hareketin bir parçası olan Türkiye'deki savaş karşıtı hareketi. Bu hareket, Türkiye'de Filistin'le dayanışma kampanyası içinde inşa edildi.

Şimdi yeniden birleşik bir Filistin'le dayanışma hareketi inşa etmek lazım. Tüm emek örgütleri bu hareketin sürükleyicisi olmak zorunda ve hızlı davranmak zorundayız. İsrail Konsolosluğu önünde ayrı ayrı eylem trafiği oluşturmak yerine, birleşik ve on binlerce insanın katılacağı bir savaş karşıtı miting örgütlemek gerekir. Örgüt şovu değil, İsrail'i durdurmanın zamanıdır şimdi.

Filistin'le dayanışma ama nasıl?

Bu yüzden üç önemli tartışmaya yanıt vermek zorundayız. Birisi, Türkiye Rojava'ya askeri hareket düzenlemişken, Filistin için harekete geçmek konformizm midir? Bu çok tehlikeli bir görüştür ve esas olarak ne Filistin ne de Kürt halkıyla dayanışmak için kılıcı kıpırdatmayanlar böyle şeyler düşünür. Savaşlar, işgaller, askeri hareketler arasında hiyerarşik öncelik sıralamaları yapılamaz. Filistin için dayanışma devletin kendi iç çelişkileri nedeniyle daha rahat örgütlenabiliyor. Bu dayanışma kapısından girildiğinde Kürt halkıyla dayanışmanın kapısının açılması da mümkündür. 1 Mart 2003'e doğru giden hareket, Irak işgaline karşıydı ama Kürt halkıya en büyük daya-

Filistinli kadın
İsrail işgalini
protesto ediyor

nışma kampanyalarının başında gelir. Üstelik, Filistin'le dayanışma sırasında, tüm savaş ve işgale girişimlerine, tüm sınır ötesi hareketlere karşı çıkmak da mümkündür. Filistin'le dayanışma yerli ve milli bir mesele değil, anti-kapitalist bir savaş karşıtı hareket inşa etme meselesidir.

Eğer eleştirilen iktidarın İsrail işgaline ilişkin tutumu ise bu konuda tartışmayı kısa kesmek mümkündür. Zira iktidar İsrail'le tüm askeri ve ekonomik işbirliklerini sürdürmekte ve şımarık İsrail terörü bu işbirliklerinin sürekliliğinden destek almaktadır. Yok, sorun iktidarla hemhal olmuş İslami kuruluş, vakıf, dernek ya da örgütlerin eylemleri ise bu alanda savaş karşıtlığıyla dini ve tarihsel yakınlaşma, iktidarın açtığı kapıdan girme arzusuyla Yahudi düşmanlığı, savaşa duyulan öfkeyle yerli milli devlet ideolojisini savunmak iç içe işleyen süreçler. Bu nedenle, bu tür platformların eyleminin Kürt sorununu dert etmemesinden daha büyük bir problemle karşı karşıyayız: Bu platformlar savaşa karşı küresel bir dayanışma hedefine de sahip değil. Sorunun çözümü bu örgütlerin Rojava konusunda duyarsız olmasını eleştirmek değil, on binleri kapsayan ve iktidarın İsrail'le tüm ikili anlaşmalarını iptal etmesini savunan bir kitlesel savaş karşıtı hareketin değiştirici, dönüştürücü, aynı zamanda iktidar, savaş ve militarizm karşıtı olan hegemonyasının inşa edilmesidir. Edilmesidir çünkü İsrail konsolosluğu önünde havai fişeklerle eylem yapanların içinde, bu kitleye daha doğrudan seslenen yayın organları arasında, bırakalım Rojava konusunda duyarsızlık olmasını, hemen savaşa girilmesini savunanlar var. Türkiye'nin savaşa dahil olmasını savunanlar elbette Rojava konusunda sosyalistlerden bambaşka bir fikre sahip olacaklardır.

Fakat unutmamak gerekir, İsrail Konsolosluğu önünde Gazze'ye saldırının yoğunlaşmasının ardından düzenlenen eyleme polis gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıda bir kişi hayatını kaybetti. Eylem alanlarının bu kadar daraldığı koşullarda hiçbir eylem küçümsenemez. Sadece daha doğru bir rotaya girmesi için neler yapabileceğimizi konuşabiliriz.

Antisemitizme geçit yok!

Bir önemli sorun ise antisemitizm. Hem sosyal medyada çeşitli hesaplar hem de Yeni Şafak gibi gazeteler ırkçı bir manevra yapıp, İsrail devleti yerine Yahudi kelimesini koyuyorlar. ırkçı bir devletin katliamını böylece bir halkın sırtına yüklemiş oluyorlar. Sadece Filistin'de yaşayan, dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan Yahudileri hedeflemekle kalmıyorlar, özellikle Türkiye'de yaşayan Yahudilere yönelik bir nefret kampanyası örgütleyiyorlar. Öncelikli amaçları, ırkçı nefretlerine bir hedef yaratmak. Ama bu ırkçılığın bir işlevi daha var: İsrail'in katliamlarına karşı gelişen öfkeyi bölmek, bu öfkeye sahip insanların dikkatini dağıtmak, iktidarın İsrail'le ilişkilerini sorgulayacak bir hareketin yanı sıra başında yaşayan Yahudilere düşmanlık yapmasını sağlayarak, öfkeyi devletlerden alt kata çekip, emekçilerin kendi aralarındaki bölünmüşlüğü derinleştirmek.

İsrail'in Gazze'yi yakıp yıkmasına ses çıkartan her savaş karşıtı bu nedenle, ırkçılıkla, milliyetçilikle, hemen, o an hesaplaşmak zorundadır. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu günlerinde, 2000-2004 yılları arasındaki mücadelede, antisemitizme hiçbir şekilde taviz verilmemesi hareketin bölünmesini de engelledi.

Filistin'e özgürlük!

Şimdi, hızla, tek cümlelik ve birleşik bir savaş karşıtı hareketi örgütleyeceğimiz slogana ihtiyacımız var! Bu slogan etrafında adım adım öreceğimiz ama çok hızlı hareket ederek hedeflerini netleştireceğimiz bir kampanyaya ihtiyacımız var. Bu kampanyaya şimdi ihtiyacımız var. "İsrail sömürgeci bir terör devletidir/İşgale son! Filistin'e özgürlük!/Hepimiz Filistinliyiz!"

Savaş karşıtı sosyalistler olarak bu konuda tüm sınırları zorlayarak adımlar atacağız. Herkesi tüm bu adımları birleşik bir şekilde atmaya çağırıyoruz.

FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK!

ÖZDEŞ ÖZBAY

► 7 Ekim sabahı neler oldu? Söylendiği gibi beklenmedik bir eylem miydi Hamas'ın yaptığı?

16 yıldır ablukada olan ve iki milyon nüfusuyla yeryüzünün en büyük açık hava hapisanesi denilen Gazze'yi kontrolü altında tutan Hamas ve 13 Filistinli direniş örgütü, Aksa Tufanı adını verdikleri ani bir saldırıyla İsrail güvenlik duvarlarını paramotorlarla yani motorlu paraşütlerle aştılar ve bazı şehirlere girerek karakollara ve bir müzik festivaline saldırdılar. İsrail ordusu, 7 Ekim'de Gazze Şeridi'nden yaklaşık 1000 Filistinli silahlı kişinin 80 ayrı noktadan İsrail içinde 20 yerleşim yeri ve 11 askeri karakola girdiğini açıkladı. Sadece festival alanında 260 sivil öldürüldü. Çoğu sivil öldürülen İsraililerin sayısı bin 300'den fazlaydı. Filistinli direnişçiler İsrail'in karşı saldırısına karşı yüzün üzerinde sivil ve askeri rehin aldı.

Filistinli direnişçilerin bu saldırısı 16 yıl sonra ilk kez dünyanın en yüksek teknoloji toplama kampının duvarlarının tamamen insan iradesiyle aşılmasıydı. Yahudi gazeteci Jonathan Cook'un dediği gibi "insan ruhu kafeste tutulmuyor." Aslında bu yılın başından beri yaşanan çatışmalar Filistin'de bir üçüncü isyan (intifada) havası olduğunu gündeme getirmişti ama duvarların bu şekilde aşılabileceği pek beklenmiyordu.

Netanyahu'nun aşırı sağcı yönetimi eline geçen fırsatı vahşi hedefleri doğrultusunda zaman kaybetmeden kullanarak Gazze'ye çok büyük bir saldırı başlattı. "İsrail'in yanıtı Orta Doğu'yu değiştirecek" diyen Başbakan Netanyahu, sivillere bölgeyi terk etme çağrısı yapsa da üç yanı güvenlik duvarı dördüncü yanı da deniz ablukası ile çevrili Gazze'den sivillerin kaçabileceği hiçbir yer yok. Birleşmiş Milletler (BM), daha ilk hafta dolmadan İsrail saldırısı nedeniyle Gazze'de 300 binden fazla kişinin yerinden edildiğini ve bu insanların çoğunun BM'ye ait 66 okula sığındığını bildirdi. Ardından İsrail, kara harekâtı için Gazze'nin kuzeyinin boşaltılması çağrısı yaptı ki bu da Gazze içerisinde 1,1 milyon daha insanın güney bölgelerine göç etmeye zorlanması anlamına geliyordu. Hastalar, yaşlılar, aracı olmayanlar nasıl yola çıkacak belli değilken güvenli olduğu ilan edilen tahliye yolları da İsrail tarafından bombalandı ve en az 70 sivil de güneye geçerken hayatını kaybetti.

► Batı medyasında sebepsiz anlamına gelen "kışkırtılmamış" bir terör eylemi deniyor Filistinli direnişçilerin eylemi için. Bu doğru mu?

Hamas'ın ağırlık taşıdığı direniş koalisyonunun saldırısı anlaşılabilir o ki uzun bir gizli çalışmanın sonucu. Birçok İsraili yorumcunun da belirttiği gibi İsrail bu saldırıda kendi kibrine yenildi. Yüksek güvenlikli, yüksek teknoloji duvarlar arkasında 360 km karelik bir alanda 2 milyondan fazla in-

sanı yoksulluk ve işsizlik koşulları altında hapis tutmayı başardığını düşünüyordu. Bu nedenle Netanyahu'nun yargıyı kontrol etme yasasına karşı oluşan yedek askerler platformu, İsrail güvenlik kuvvetlerinin Filistinli direnişçilerin saldırısı sırasında Gazze çevresinde değil Batı Şeria'da aşırı sağcı yerleşimleri korumakla meşgul olduğunu söylediler.

Filistin direnişçilerinin son saldırısı, ikinci Filistin halkı isyanı olan ve intifada olarak adlandırılan isyandan bu yana en kanlı ayların ardından geldi. İsrail Gazze'yi tamamen kontrolü altına aldığına inanarak tüm gücüyle Batı Şeria'ya saldırıyordu. Batı Şeria'da mahalleler İsrail yerleşimleri ve Filistinli mahalleleri olarak ayrılrsa da duvarlarla çevrili değil. İsrail'in iktidar koalisyonunda yer alan iki aşırı sağcı ve hatta faşist partinin paramiliterleri birçok defa sivillere yönelik saldırılar düzenliyor, Filistinlilerin tepkilerine ise bu sefer de İsrail kolluk güçleri müdahale ediyordu. Hamas'ın saldırısından önce yıl başından beri öldürülen Filistinli sayısı 150'yi aşmıştı. Şubat ayında Huwara kentinde faşist yerleşimciler tarafından güvenlik güçleri korumasında pogrom gerçekleşmiş, Filistinlilere ait yüzlerce araç ve bina ateşe verilmiş, yüzün üzerinde kişi yaralanmış ve bir Filistinli vurularak öldürülmüştü. Cenin mülteci kampına yönelik de saldırı olmuş ve 3 bin Filistinli göç etmek zorunda kalmıştı. Tüm bunların yaşandığı bölgelerde Hamas yoktu, İsrail'in tanıdığı Filistin yönetimi kontrolünde bulunan bölgelerdi buralar ve sokaklarda faşist kalabalıklar "Araplara ölüm" sloganları atarak yürüyordu. Yani, durur dururken gerçekleşmedi bu eylem.

► İsrail'in dünyanın tepkisini çeken böyle bir toplama kampı uygulamasını sürdürüyor olmasının nedeni ne?

Jonathan Cook bunu çok net bir şekilde özetliyor. İki yönü var diyor bu uygulamanın. İlki, İsrail askeri endüstrisi için Gazze bir fuar alanı. En yeni, en gelişmiş teknolojiler bu küçük alanda 2,4 milyon kişiyi hapsedmekte kullanılıyor. İstihbarat yöntemleri, dinleme teknolojileri, muhbir ağırları, cep telefonlarında kullanılan sofistike casusluk uygulamaları ve saire. Ayrıca "nokta atışı" yapan silahlar da kitle katliam araçları da deneniyor. Aşılmaz duvarlar oluşturuluyor ki bu uygulama son yıllarda mültecilere karşı dünyanın hemen her bölgesinde yaygınlık kazandı. İkinci olarak, İsrail uluslararası hukuku değiştiriyor. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana soykırım ve kolektif cezalandırma yöntemleri uluslararası suç kapsamına giriyor. Ancak İsrail, Batının desteğini alarak sürekli olarak bu kuralları delen istisnalar üretiyor ve böylece uluslararası hukuk devlet şiddeti lehine esnetilebiliyor. Birçok aşırı sağcı hükümet de bunu örnek alıyor. Mesela İsrail, Azerbaycan'a destek veriyordu Karabağ'daki etnik temizlikte. Şimdi Hindistan'ın aşırı sağcı, katliamcı Modi iktidarı da İsrail'e destek veriyor. Tabii ki Hindistan da Müslümanlara yönelik pogromlarını ve Keşmir'de sürdürdüğü işgal politikalarını Gazze örneği üzerinden meşrulaştırıyor.

► İsrail'in saldırısı için etnik temizlik denebilir mi?

Aşırı sağcı hatta alenen terör destekçiliğinden hüküm giymiş olan İsrail Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben Gvir, bakanlığının İsrail ve işgal altındaki Batı Şeria'daki

"sivil güvenlik ekiplerini" silahlandırmak için 10 bin tüfek satın aldığını açıkladı. İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant ise "İnsansız hayvanlarla savaşıyoruz ve ona göre hareket edeceğiz" deme cüreti gösterdi ve Rusya'nın Ukrayna'da yaptığına benzer şekilde Gazze'nin elektriği kesildi, gıda ve yakıt girişi engellendi, sivil altyapısı vuruldu. İsrail Genelkurmay Başkanı Herzl Halevi, "Gazze'yi yönetenler ağır sonuçlarla karşılaşacak, Gazze'yi parçalarına ayıracağız." dedi.

İsrail altı günde 6 bin bomba yağdırdı 360 km karelik yarı çocuklardan oluşan bir bölgeye. Gazzelilere kuzeyden güneye gidilmesi gerektiğini söyledikten sonra kendi ilan ettiği tahliye yollarını vurdu. Ayrıca Hamas militanlarının kuzeyde kalıp sadece sivillerin güneye geçeceğini beklemek herhalde pek akıllıca olmasa gerek. Yani zaten bombalanan güney de bir süre sonra hedef olacaktır yeni bahaneler üretilerek. Bu gerçek bir soykırım suçu. Ama bunu mümkün kılan küresel çoklu kriz ortamı. Ekolojik kriz, ekonomik kriz ve emperyalizmin krizinin yol açtığı küresel dengesizlik.

► İsrail'de çözüm mümkün mü?

ABD bölgeye iki uçak gemisi gönderdi, İngiltere de iki savaş gemisini gönderdi. İran sanki Filistin halkının özgürlüğünü savunuyormuş gibi gerekirse müdahil olacağını açıkladı. Lübnan sınırında zaman zaman çatışmalar yaşanıyor. Suudi Arabistan, İsrail ile sürdürdüğü normalleşme sürecini durdurduğunu açıkladı. Tüm bunlar Filistin'in küresel emperyalist kamplaşmanın bir alanı haline getirilmeye çalışıldığını gösteriyor. Oysa Filistinlilerin gerçek dostları günlerdir sokaklarda. Fransa, Almanya ve Britanya gibi "demokratik" ülkelerde Filistinlilerle dayanışma eylemi yapmak ya yasaklandı ya da sınırlandırıldı. ABD'de "benim adıma savaşıma" diyen onlarca Yahudi savaş karşıtı gözaltına alındı. Yüzbinlerce savaş ve ırkçılık karşıtı her şeye rağmen Filistinle dayanışma eylemlerine devam ediyor ve kendi hükümetlerini İsrail'i durdurması için zorluyor.

Filistin'de çözüm, İsraili devrimcilerin de söylediği gibi ırkçı İsrail devletinin çözümlü demokratik ve laik bir birleşik Filistin'in kurulmasındadır. Filistinlilerin geri dönüş hakkının tanınması, ırkçı örgütlenmelerin yasaklanması ve Yahudi, Hristiyan, Müslüman veya diğer toplumsal grupların eşit şekilde bir arada yaşayabileceği birleşik bir Filistin mümkün. Bu da ancak dünyada ve özellikle 2011 devrimlerinde olduğu gibi Ortadoğu'da bu savaş kampları içerisinde yer alan devletlerin dışına çıkan bölgesel bir isyan dalgasıyla mümkündür. 2011'de buna çok yakındık ve hiç beklenmedik bir anda yaşanmıştı. Yine mümkün.

DİRENİŞİN YANINDAYIZ

MELTEM ORAL

Filistin meselesi, nedenleri ve sonuçları itibarıyla küresel ve bölgesel güçlerle çok ilişkili ancak emperyalist güçler arasındaki gerilimlerin yansıdığı bir saha, iki devlet arasındaki askeri gerilim, bölgesel çıkarlar veya ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında egemen ulusun savaş politikaları gibi meselelerden kategorik olarak çok farklı. Ve bu farkın kökeni, İsrail devletinin kolonyalist niteliğinde, yerleşimci sömürgeciliğinde yatıyor.

Bize Filistin ortak operasyon odasının direniş eylemini kınamadığımız için, sivillerin ölümünü mü savunuyorsunuz diye soruyorlar. Hayır. Filistin direniş güçleri eylem yaptığı için değil, İsrail sömürgeciliği yüzünden insanlar ölüyor. Tam da bu yüzden İsrailin sömürgeci bir terör devleti olarak varlığının sona ermesi gerekir.

Bize Shani Louk'un müzik festivali alanındaki insanların esir alınırken maruz bırakıldığı muameleyi onaylıyorsunuz diye soruyorlar. Hayır. Sömürgeci devletin esir aldığı 5 bini çocuk binlerce Filistinli varken, Filistinliler sistematik olarak cinsel şiddet dahil her türlü zorbalığa maruz bırakılırken sadece bazı bedenlerin maruz bırakıldığı şiddet dünyayı şoke ediyorsa burada eşitsizlik var diyoruz. Yapısal şiddeti görünmez kılmak günün sonunda İsrail'in sömürgeciliğine yarıyor. Tıpkı Afganistan-Irak savaşlarında ABD'nin yaptığı gibi, kadın bedeni üzerinden katliamlar meşrulaştırılmaya çalışılıyor. İsraili tarihçi Ilan Pappé son yazısında kolonyalizm ne kadar sürerse karşısındaki direnişin de o kadar yozlaşacağını yıllardır vurguluyoruz diyordu. Steril bir mücadele ne yazık ki yok ve bu konu özelindeki esas sorumlu İsrail sömürgeciliği.

Bize cihatçıları mı onaylıyorsunuz diye soruyorlar. Hayır. Yaşananlar seküler devlet-İslamcı cihatçılar çatışması değil. Zaten vaadedilmiş topraklar şiarıyla sömürge devleti inşa eden İsrail'in ne kadar seküler olduğu tartışmalı. Hamas'ın ise İslamcı olması cihatçı terör örgütü olduğu anlamına gelmiyor. IŞİD, Hamas, Hizbullah, Boko Haram, İhvan vs bunlar bir ve aynı şeyler değil.

Karşımıza çıkan bu soruların neredeyse hepsinin kökeninde temel bir problem var. İsrail'i meşru ve mutlak bir devlet olarak görmek. Bu da aslında İsrail'in 1948'den itibaren Filistinlileri kendi topraklarından katliamlarla

sürerek yerleşimci sömürgeci bir devlet kurduğu gerçeğini gölgeleyip, kendi halinde bir devletken birtakım cihatçıların saldırısına uğradığı şeklindeki propagandasında ne kadar başarılı olduğunu gösteriyor.

Direniş Hamas'a indirgeyenler, Hamas'ın bu eylemiyle Gazzelileri tehlikeye attığını ve İsrail'i savaş başlatmaya kışkırttığını söylüyor. Oysa bölgeyi takip eden birçok kişi çok uzun zamandır bölgeyi tamamen Filistinsizleştirme hamlesine girişmeye hazırlandığını, bir şekilde bir yerden "olayların" patlak vermesinin an meselesi olduğunu anlatıyordu. Birincisi bu zaten İsrail'in yapısından kaynaklanıyor. Filistinliler nakbanın yani topraklardan sürülmenin, yersiz-yurtsuzlaştırılmanın sürekli yapısını vurguluyorlar yıllardır.

75 yıllık haritadaki değişim de zaten bunu gösteriyor. Son dönemde Batı Şeria'daki silahlı ırkçı yerleşimci politikası bunu gösteriyor. O yüzden Filistinlilerin varlığı, varoluşu İsrail'in kurumsal sömürgeci politikasının sonlanmasına bağlı, birinin varlığı ötekini yokluğuna bağlı. Bu yüzden biz tek devletli çözümü yani özgür laik birleşik Filistin'i savunuyoruz.

İkincisi ise son yıllarda Arap coğrafyasındaki ülkelerin İsrail'le normalleşme sürecine girmiş olmaları. 16 yıldır etrafı duvarlarla çevirli Gazze'de açık hava hapishanesi koşullarında yaşayan Filistinlilerin davası giderek gündemden düşmeye başladı. Birleşik Arap Emirlikleri, Fas, Bahreyn gibi ülkelerin 2020'den itibaren İsrail'le imzaladıkları anlaşmalar Filistinlilerin sömürgeleştirilmesini olağanlaştırırken diğer yandan da zaten Batı'nın askeri, ekonomik, kültürel vb tam desteğini alan İsrail'in bölge ülkeleriyle de normalleşmesi Filistinsizleştirme politikası için İsrail'e güç verdi. Aksa Tufanı başlamadan iki ay önce İsrail Mescidi Aksa'ya saldırmıştı ve ertesi gün de Batı Şeria'da silahlı yerleşimciler Filistinli sivillere saldırmıştı. Dolayısıyla Aksa Tufanı, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir halkın, tüm dünyanın kendisine sırtını döndüğü koşullarda yaklaşmakta olan felaketi beklemek yerine direnmeyi tercih etmesidir. 75 yıllık direniş tarihinin en büyük eylemlerinden birisidir. Arkasına en büyük emperyalist gücün desteğini almış İsrail'in yenilmez denilen askeri kalkını, demirden kubbe denilen gücü delindi. Filistinliler ablukayı kırdı, yıllar önce kovuldukları topraklara geri dönüş haklarını kullandılar.

FİLİSTİN NASIL KAZANABİLİR?

Muhteşem Filistin direniş şimdiki Batı destekli İsrail'in intikamcı şiddetiyle karşı karşıya.

Filistinliler, Gazze'deki sivil bölgeleri yok etmekle övünmekten ve şiddetin her çeşidini kullanmaktan çekinmeyen bir güce karşı nasıl kazanabilir?

İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant gibi Filistinli direnişçileri "insan hayvanlar" olarak nitelendirenlerle nasıl başa çıkacak?

Büyük güçlerden ya da Birleşmiş Milletler gibi kurumlardan hiçbir fayda beklemeye gerek yok. Bu kurumlar bugüne kadar Filistinlilere katliamlar ve mülksüzleştirme karşısında uzlaşmaları ve sakin olmaları talimatını verdiler.

Sonuç İsraililer tarafından hor görülme oldu. "İlm-İl" Filistin Kurtuluş Örgütü ve Filistin Yönetimi İsrail devletini tanıdı. Fakat hiçbir şey kazanmadılar -İsrail 2014'ten bu yana onlarla müzakere bile etmedi.

Kendi halklarını ezen ve sömüren Arap rejimleri, eşitsizlik, demokrasi ve özgürlük konularını bu kadar keskin bir şekilde gündeme getiren bir Filistin mücadelesine etkili bir şekilde yardım etmeyecektir.

Örneğin, haklarını talep ettikleri için kadınları öldüren İran rejimi özgürleştirici değildir.

75 yıl boyunca Arap rejimleri Filistinlilerin yanında yer almaktan söz ettiler, ancak aslında Filistin'e ihanet ettiler. İsrail'in Filistinlileri izole etmek için ilişkileri "normalleştirme" stratejisine alet oldular.

Çözüm İsrail içinden de gelmeyecek.

Bir yılı aşkın bir süredir medya, hükümet içindeki bölünme ve gerginlik haberleriyle doluydu.

Ancak Filistin direniş Siyonizm'in krizini tetikler tetiklemez, tüm iktidar karşıtı eylemler unutuldu ve "muhafeft" ulusal birlik hükümeti ve baş kasap Bin-yamin Netanyahu'nun yanında yer aldı.

Filistinlilerin her türlü yöntemle direnme hakkı vardır.

Ancak F-16'lar ve İsrail'in en son ölüm teknolojisi karşısında kahramanlık yeterli değildir.

Siyonizm ve emperyalizme karşı devrimci sosyalist bir meydan okumaya ihtiyacımız var.

Bu, egemen sınıfların tüm tonlarından ayrı bir işçi ve yoksullar hareketine ihtiyacımız olduğu anlamına gelir.

1960'lar ve 1970'lerde Lübnan ve Ürdün mülteci kamplarından gelen kitlesel milliyetçi hareketten 1987'deki Birinci İntifada'ya ve 2021 genel grevine kadar Filistin mücadelesinin tüm büyük dalgaları sosyal adaletsizlik ve ulusal baskı arasındaki etkileşim tarafından yönlendirilmiştir.

İsrail'in yenilmesi için isyanın Filistinlilerin isyanı olmaktan çıkıp Arap dünyasında ve daha geniş kitlelere ilham veren bir büyük isyana dönüşmesi gerekiyor.

2010 ve 2011'deki ayaklanmalar ve devrimler, Sudan halkının isyanı ve Cezayir'deki hareket kazanma potansiyeline dair bir fikir vermektedir. Bu, işçilerin ve tüm sömürülenlerin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket etmesini içeren bir direniş olacaktır.

Böyle bir devrim emperyalizmi, Siyonizmi, tüm diktatörleri ve kralları sarsacaktır. Filistin'den tüm dünyaya gösterilen yeni bir direniş dersi olacaktır.

İngiltere'deki büyük protestodaki Filistinli kadınlar

FİLİSTİN, EMPERYALİZM VE ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ

CAN IRMAK ÖZİNANIR

Filistinli on dört örgütten oluşan koalisyonun İsrail'i şoke eden bir operasyon yapması ve hemen üstüne İsrail'in Gazze'deki nüfusun tamamını yerinden etmeyi amaçlayan saldırısının ardından başlayan tartışmalar Türkiye'de ve dünyada sol içinde emperyalizm teorisinin tartışılmasının önemini bir kez daha ortaya koydu.

Görebildiğim kadarıyla Türkiye'deki sol örgütlerin tamamı İsrail'in işgalciliğinin karşısında yer alırken, sınırlı da olsa solun etki alanında bulunan kitlenin önemli bir kısmı İsrail'in 75 yıllık işgalindense Hamas'ı öne çıkararak Filistin'i savunanları " Hamas destekçiliğiyle", "cihatçılıkla" hatta bazı örneklerde "antisemitizmle" suçladı.

Bu tepkilerin bir kısmı Türkiye solunun önemlice bir kısmının, uzun bir zamandır AKP karşıtı muhalefeti "ilericilik-gericilik" ekseninde kurmasından kaynaklanıyor. Güç ilişkilerinin analizinin üzerinden atlayan bu perspektifle bir muhalefet kurduğunuzda ne kadar sınıf veya emperyalizm dersiniz deyin, bu çelişkileri görmezden gelen bir yerden mobilize olmuş oluyorsunuz. Dolayısıyla İsrail'e direnenler ile IŞİD, Müslüman Kardeşler ile AKP bir anda aynı şeymiş gibi görünmeye başlıyor. Oysa siyasal İslam'ın ortaklıkları olmasına rağmen her yerde farklı bir toplumsal formasyon, farklı çelişkiler üzerinden gelişebiliyor. Dolayısıyla solun yeniden güç ilişkilerinin analizini mücadelesinin kalbine oturacak bir hatta gelişmeleri analiz etmesi gerekiyor.

Ancak tepkilerin daha büyük kısmı solun tabanından değil, kendini "aydınlanmacı" ve " laik" olarak gören milliyetçilerden geliyor. "Arapların ihanetinden" dem vuranlardan, "Filistinliler toprak sattı" tartışmalarına uzanan bu çizgi, Batı medyasının büyük bir kısmının koruması altında gelişen İsrail propagandasının artık Türkiye'de de daha geniş bir kesime nüfuz etmeye başladığını gösteriyor.

Emperyalizmin ikiyüzlülüğü

İsrail'in yaptıklarının ABD öncülüğündeki Batı emperyalizmi tarafından meşrulaştırılması yeni değil. İsrail, 1948'deki kuruluşundan beri ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu olma misyonunu üstlenerek hayatta kalabilmiş bir devlet. Bunun karşılığında ise emperyalistler, her fırsatta dile getirdikleri 'uluslararası hukuk'un çiğnenmesini umursamıyor. Bu basitçe bir göz yumma da değil. İsrail'e yapılan saldırının hemen ardından ABD, Fransa, İngiltere, Almanya; İsrail'e desteğini açıkladı. Almanya, Fransa ve İngiltere'de Filistin'le dayanışma eylem-

Birinci İntifada'da
Filistinli çocuk-1987

leri, " Hamas'a destek" eylemleri olarak sunularak yasaklandı. Buna rağmen bu ülkelerde binlerce kişi sokaklara çıkarak Filistin halkıyla dayanışmasını gösterdi.

Mesele sadece Batı emperyalizmi ile bitmiyor, emperyalistler arasındaki ilişkiler daha karmaşık. Ukrayna'da kendisi de işgalci pozisyonda olan ve pek çok halkın sömürsünde yer alan Rusya, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne "insani duraksama" önerisinde bulundu. Ateşkesin lafını bile etmeyen Rusya, iki devletli bir çözüm için "liderlerle" görüştüğünü bildiriyor.

Son zamanların bir işgali de Karabağ'a dönük Azerbaycan saldırganlığı. Filistin'de nüfusun sürülmesi gibi Karabağ'da da Ermeniler bölgeden çıkarılıyor. ABD Başkanı Biden, Karabağ konusunda Azerbaycan'a tepki gösterirken, Azerbaycan'ın en büyük destekçilerinden biri ABD destekli İsrail.

Türkiye, saldırının hemen ardından iki tarafa da "itidal" çağrısı yaptı. Yıllarca "Filistin destekçisi" bir pozisyon takınıyor gibi görünen Türkiye'nin İsrail'le askeri ve ticari bütün anlaşmaları devam ediyor. Bir yandan hükümet yanlısı medya Filistin için mangalda kül bırakmayan bir görüntü çizmeye çalışırken, "çocukları öldürmeyi iyi bilen" İsrail'e karşı atılan tek bir somut adım yok.

İsrail'in "kendini savunma hakkı"

Batı medyasının tavrı ikiyüzlülüğün en net örneklerini veriyor. Batı medyasında niyeyse İsraililer "öldürülüyor", Filistinliler ise "ölüyor". İsrail'e saldırının ardından sivil ölümlerini gerekçe göstererek, 'İsrail'in kendini savunma hakkı'ndan söz edilmeye başlandı.

75 yıldır işgal altında olan bir halkın işgale direnme hakkı "terör" olarak yaftalanıp toptan görmezden gelinirken, İsrail'in Filistin halkını öldürmesi "savunma hakkı" olarak sunuluyor. İngiltere'nin sol-liberal The Guardian gazetesi, karikatürist Steve Bells'i Netanyahu'yu eleştiren bir karikatürü sebebiyle "antisemit" suçlamasıyla işine son verdi. The Guardian gazetesi, birkaç ay önce kurucularının köleci kökleriyle hesaplaşan bir dosya yayımlamış ve köleliğe ortaklığından dolayı özür dilemişti. Şimdi, açıkça bir apartheid rejimi olan İsrail'in eleştirisini engelliyor.

"Soldan" desteğin bir başka ismi ise Slavoj Žižek. Son yıllarda mültecilere dönük tutumunu Avrupa medeniyeti üzerinden açıklayan Žižek, New Statesman'a yazdığı yazıda Filistinlilere sempati gösterilmesi gerektiğini söylerken aynı zamanda "İsrail'in kendini terör saldırılarına karşı savunma hakkını koşulsuz olarak destekleyebiliriz ve desteklemeliyiz" diye yazdı.

"İsrail'in kendini savunma hakkı" argü-

manı, kendisini çok açıkça 2000'li yılların başındaki "Medeniyetler Çatışması" tezleri üzerine kuruyor. Bu, 20 yıllık savaş karşılığında mücadelenin yenilgiye uğrattığı argümanlardan birisiydi ve bugün eskisinden çok daha doğallaşmış biçimde karşımıza çıkıyor olması bu mücadelenin büyük bir geri çekilişini gösteriyor.

Ulusal kurtuluş hareketleri ve emperyalizm

Başta söylenmesi gereken şeyi sonda söyleyeyim: Yöntemleri ne olursa olsun kökleri halkın içinde olan bir direniş hareketinin, sivilleri yani orada yaşayan halkı katletmeden yok edilmesi mümkün değildir. Dolayısıyla "teröre karşı savaş" argümanı İsrail'in Filistinlileri katletmek için uydurduğu bir yalan. Görülmesi gereken hem Filistin'de hem İsrail'de sivillerin de içinde olduğu binlerce insanın ölümüne yol açan şiddetin temel sorumlusunun Filistin'i 75 yıldır işgal altında tutan ve bütünüyle Filistinlileri yok etmek veya sürmek üzerine kurgulanmış bir savaş aygıtı olan İsrail olduğudur.

Ortada iki eşit gücün savaşı değil, bir işgal ve karşısında direniş var. Buradaki direnişin niteliği pek çok etmen tarafından belirlenir ancak direnişin liderliğinin niteliğini akıl verir şekilde tartışmak ne barışa ne de direnen halka bir fayda sağlayacaktır.

Şiddetin dinmesini isteyenlerin savunması gereken, İsrail'in Filistinlilere hayat hakkı tanımayan politikalarına son vermesi. Ancak bu yeterli değil; şiddetin sona ermesini isteyenler öncelikle kendi hükümetlerine baskı yapmalı, İsrail'in şiddetine ortak olan politikalarla ilişkisini kesmesini savunmalıdır. Başka topraklarda asker bulunduran devletlerde yaşayanlar, askerlerin derhal eve dönmesini savunmalıdır.

Türkiye için bunların hepsi geçerli ancak Türkiye'deki sosyalistlerin önemli bir görevi daha var: İsrail'in her saldırısında Türkiye'de hükümetin de desteğiyle antisemitizm yükseliyor. Siyonizm ve Yahudilik aynı şey değildir. Bir yandan Filistin'e destek verirken bir yandan da Yahudilere dönük ırkçılığa karşı çıkmak zorundayız.

Son olarak içinde bulunduğumuz durum net bir şekilde gösteriyor ki, sosyalistler dünyadaki kanlı tablonun 'medeniyetler çatışması'nın değil, kapitalizmin geldiği aşamada bir dünya sistemi hâline gelmiş emperyalizmin ve sınıf çatışmalarının ürünü olduğunu net bir şekilde göstermek zorunda.

ASGARİ ÜCRETLİ İŞÇİ TEMSİLCİLERİ PAZARLIK MASASINA

Türk-İş'in önerisi tüm boyutlarıyla hayata geçirilmeli. Yeni yılda asgari ücret pazarlıkları canlı yayında gösterilmeli ve işyerlerinde alanlarda demokratik protestolarla desteklenmeli.

Temmuz'daki ara zamdan kısa süre sonra asgari ücret, dört kişilik bir işçi ailesinin zorunlu mutfak masrafını karşılayamaz, tek başına yaşayan bir işçi için ayakta tutamaz hale geldi.

Dile kolay. Türkiye işçi sınıfının yüzde 57'si asgari ücretle çalıştırılıyor. Üstelik en alt seviyeyi belirlemesi gereken artış oranı, kalan yüzde 30'un (önemli kısmı sendikali işçiler) ücret zamlarını da belirliyor. Memur ve sözleşmeli çalıştırılanlar bu genel durumun bir parçasıdır.

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay bir çıkış yaparak önümüzdeki dönem pazarlıklarının başka olacağını duyurdu:

"Kasımın 20'sinden sonra komisyonu kurarız. Bu masada asgari ücretli otursun, biz oturmayalım. Asgari ücreti 20 senedir anlatıyorum. Sendikalarda asgari ücretli işçi yok. Sendikanın olduğu yerde aile yardımı, ikramiye, servis, yemek olur. 8 milyon işçi, sanki bizim üyemiz, ailemizin parçası gibi gayret sarf ediyoruz. Allah nasip ederse kasımın 20'sinden sonra yeni asgari ücret komisyonu kuracağız. Belki Türkiye'de şimdiye kadar hiç kurmadığımız şekilde komisyon kuracağız. 2 kadın, 2 erkek olacak komisyonda. Yani ne olması gerekiyorsa orada oturanlar karar verecekler. Sendikacılar da onlara uyacaklar."

Asgari ücreti bir komisyon belirliyor. Normalde Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 11 üyesinden dördünü işçiler adına en fazla üyeye sahip sendika Türk-İş temsilcileri belirliyor.

Bu çıkış desteklenmeli. İşçi temsilcilerinin hangi yöntemle belirleneceğini bilmiyoruz. Fakat işçilerin haklarını savunan her kimse hepimiz desteklemeliyiz. Hayata geçirmeliyiz.

Fakat bu destek asgari ücreti artırma mücadelesinde kazanmamız için aktif bir destek olmalı:

- Asgari Ücret Tespit Komisyonu kapalı kapılar ardında toplanmamalı. Herkesin kimin ne dediğini bilmeye hakkı var. Tıpkı Meclis TV gibi canlı yayınlanmalı.

- Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK, Memur-Sen asgari ücret pazarlıklarına birleşik mücadeleler ve işyerlerinde ortak eylemlerle müdahil olmalı.

KARA HAREKATINA HAYIR

Biz bu satırları yazdığımızda İsrail ordusu Gazze'ye kara saldırısına başlamak üzereydi. İşgal altındaki Gazze'de insanlar zaten çok zor koşullarda yaşıyorlardı. Bir haftadır elektriğe, sağlık hizmetlerine gıdaya ulaşmak tamamen zorlaşmıştı. İsrail bir haftadır Gazze'yi yakıp yıkıyordu. Şimdi, batılı emperyalist devletlerin desteğini de arkasına alarak topyekün bir imha savaşına başladı.

Bir gün önce 100 binlerce Filistinliye Gazze'yi terk et çağrısı yapma cüretini kendinde bulan İsrail şimdi kara harekatiyle küçük bir alana sıkıştırdığı Filistinlileri hiçbir ayırım gözetmeksizin katletmeyi hedefliyor.

Bu işgale seyirci kalamayız. Tüm dünyada, Türkiye'de savaş karşıtları, emek örgütleri, sosyalistler, demokratlar, barıştan yana olanlar, İsrail'in bu kitlesel cinayet girişimine dur demek için acil bir şekilde sokaklara çıkmalı, harekete geçmeli.

Tüm dünyada savaş karşıtları kendi ülkelerindeki iktidarların İsrail'e acil yaptırım uygulaması için baskı yapmalı.

Şimdi Filistinle dayanışmak için ses çıkartma zamanı, harekete geçme zamanı, iktidarın İsraili tüm ilişkileri askıya alması için talepleri yükseltmenin zamanı.

Şu noktayı hatırlatmayı bir görev olarak görüyoruz: İsrail'in katliamlarının sorumlusu Yahudiler değildir. İsrail devletidir. İsrail'deki rejimdir. Antisemitizm birleşik bir savaş karşıtı hareketin önündeki ırkçı bir bariyerdir.

Herkesi Filistin halkıyla dayanışmaya, savaşa ve ırkçılığa dur demeye çağırıyoruz.

Özellikle tüm emek örgütlerini, başta sendikal konfederasyonları İsrail terörünü durdurmak için harekete geçmeye çağırıyoruz.

Karşı karşıya olduğumuz şey apaçık bir soykırım girişimidir. İsrail Filistin'i Filistinlilerden arındırmak için harekete geçti. Bu etnik temizlik girişimine karşı hemen harekete geçmek zorundayız.

Sadece batılı emperyalist güçler İsrail'in arkasında duruyor değil.

Lafa geldiğinde İsrail'e demediğini bırakmayan iktidar pratikte İsrail'le hem askeri hem de ekonomik tüm işbirliklerini sürdürüyor.

Emek örgütleri, başta KESK ve DİSK, Türk-İş, Hak-İş olmak üzere sendikalar, sosyalist partiler, örgütler, girişimler, sivil toplum örgütleri, kadın örgütleri, LGBTİ+ örgütleri, Barış Vakfı, barıştan yana olan tüm demokratik güçler harekete geçmeli. Londra'da, New York'ta on binlerce savaş karşıtı sokakları doldurdu ve İsrail terörüne dur demek için ses çıkardı. Şimdi aynı adımı atmaya harekete geçme zamanı.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

İŞÇİ ÇOCUKLARINI KURBAN EDEN BİR SİSTEM

Sermaye sınıfının ideologları (bazıları muhalif görünümü) Erdoğan rejiminin uyguladığı ekonomik politikaları öve öve bitiremiyor.

Övüyorlar çünkü bu politikalar bir avuç kapitalistin şirket egemenliğini ihya eder cinsten.

Fakat bu ekonomik politikalar, işçi ücretlerini düşük tutup enflasyonla çoğunluğun gelirlerine el koyarken, en savunmasızların sağlığını ve geleceğini tehdit ediyor.

Seçim öncesi ilk ve ortaöğretimde bir öğün parasız yemek dağıtacaklarını vaat ettiler. Sonra bunu rafa kaldırdılar. Anaokullarına bir öğün yemek bütçesi ayırdılar. Sonra bunu da iptal ettiler. Küçük çocuklara bir öğün çok gördüler.

Devlet üniversitelerinde yemek fiyatlarına fahiş zamlar yapılmasına da sessiz kaldılar.

Üniversitelerde yemekhaneler çoktan beridir özelleştirilmiş durumda.

Döner sermaye sistemiyle yüksek öğrenimi kazanç kapısı haline getiren YÖK'ün atanmış yöneticileri, sadece öğrenciler değil çalışanların da yararlandığı yemekhanelerin restoranlara çevrilmesine göz yumdular.

Sermaye yanlısı yönetimler, kesintiyi birden fazla maaşlı yöneticilerin şatafatlı hayatından değil çocukların ve gençlerin boğazından yapmayı tercih ediyor.

Bu bir halk sağlığı sorunudur. Yeni kuşakların gelişimi yetersiz beslenme sekteye uğrattırıyor, ciddi sağlık sorunlarına mahkum ediyor.

Parası olan aileler için durum kolay. Onlar fahiş yemek ödemelerini de yapar, özel okullara kolayca para da akıtabilir.

İşçi çocuklarının ise böyle bir şansı yok. Evde olduğu kadarıyla beslenme çantası yapmak ya da denetimsiz özel kantinlerin insafına bırakılmak gibi iki seçenekleri var.

Gıda enflasyonunun en yüksek olduğu OECD ülkesi Türkiye. Siz bakmayın döviz kurlarındaki artışı bahane edip etiketleri sürekli değiştirmelerine. Aç gözlü şirketler, varolmalarını borçlu oldukları kredilerin maliyetlerinin üzerine

aşırı kârlar ekleyip bizleri kazıklıyor.

Dünyayı bahane ediyorlar fakat dışarda gıda fiyatları son bir yıldır düşüyor. 2023'te küresel gıda fiyatları düşmeye başlarken burada yükselmeye devam ediyor.

2021-2022 yılları arasında Türkiye'de gıda fiyatları yüzde 120 oranında arttı.

Türk-İş'in Eylül ayında yaptığı araştırmadan çıkan sonuç şu: "2021 Ocak'tan 2023 Eylül ayına 4 kişilik ailenin aylık gıda harcaması tutarı tam 5 katına çıktı."

Üstelik artmaya devam ediyor. Ve ücretler, gıda harcamaları dahil zorunlu harcamaların altında tutuluyor.

İşçi-emekçi çocuklarının yetersiz beslenmesi, hepimizin sorunudur. İşçi sendikaları ise bu konuyla ilgilenmiyor.

Oysa tam tersi olmalıydı. Okullarda 1 öğün bedava yemek kesildiğinde hepimizi ayağa kalkmalıydık. Kalkmalıyız.

■ Kreşlerde, anaokullarında, ilk ve orta öğretim kurumlarında 1 öğün yemek parasız olarak verilmelidir.

■ Üniversitelerde yemekhaneler devletleştirilmelidir, kar amacı gütmeyen bir hizmet sunulmalıdır.

PARLAMENTO YOLUYLA İYİLEŞME VADEDEN REFORMİST SOL TAM TERSİNE YOL AÇTI

RÖPORTAJ: YORGOS KATSANOS, MELTEM ORAL
CEVİRİ: YORGOS KATSANOS

Genel seçimler, yangınlar, seller ve göçmen karşıtı politikalar...Son aylarda Yunanistan ile Türkiye'nin eş zamanlı gündemi olan birçok mesele var. Yunanistan'da mücadele yürüten Sosyalist İşçi Partisi (SEK) üyesi ve İşçi Dayanışması (Ergatiki Allilegi) gazetesi editörü Panos Garganas'la, Yunanistan'ın iklim ve göçmen politikalarından hükümetin yeni ekonomik saldırılarına, yeni faşist örgütlenmelerden ana muhalefetin vaziyetine birçok konuyu ve ülkedeki işçi sınıfı mücadelesi ile partisinin çalışmalarını konuştuk.

Yunanistan'ın tarım ve hayvancılık üretiminin yüzde 25'inin yer aldığı bölgede yaşanan sel felaketinin ardından yüzbinlerce hayvanın öldüğü ve tarım arazilerinin kullanılmayacak hale geldiği söyleniyor. Bununla beraber köylülerin bir kısmı evini kaybetmiş durumda. Bu durum çiftçiler için ne anlama geliyor ve iktidar bu konuya dair ne yapmayı planlıyor?

Panos Garganas: Yunanistan tarihsel olarak, tarıma elverişli arazilerin küçük ölçekli çiftçinin eline geçtiği bir ülkedir. Ancak senelerdir bu küçük çiftçilerin sayısı azalıyor. Yoksulluk, bankaların, büyük tüccarların hatta gıda şirketlerinin baskısı, ekim maliyetin yükselmesi (traktör, gübre fiyatının yükselmesi vs.) ve üreticilerin tarım ürünlerinin ücretini düşürmesi, çiftçileri tarlalarını terk etmeye mecbur bırakıyor. Bu eğilim artık Teselya faciasının ardından daha da büyük boyut kazandı. Yoksul çiftçiler tarla onarımının giderlerine katlanamıyor. Büyük endüstriyel tarım şirketleri çıkarları hükümetten aldıkları destekle devasa karlar elde edebildiği için zil takıp oynuyor. Elbette gıda ürünlerinin pahalılaşmasının ve enflasyonun, ücretler ile emekli maaşlarını hatta yevmiyeleri kemiriyor olması bedeli işçi sınıfının ödediği anlamına geliyor.

Son görüştüğümüzde Pulos açıklarında yaşanan gemi faciasından bahsetmişsiniz. Hayatta kalan 40 mülteci sorumluların yargılanması için birkaç gün önce Deniz Hukuku Mahkemesi'ne dava açtı. Di-

ğer yandan AB çok gurur duyduğu Libya Anlaşması'nı imzaladı ancak Lampedusa bölgesine sığınmaya çalışan mültecilerin sayısı 8 bin kişiye ulaşmış durumda. Fransa bu insanların ülkeye girmesine izin vermezken, Miçotakis ve Meloni hükümetleri Avrupa'nın daha katı kolluk kuvveti önlemleri alması gerektiğini vurguluyorlar. Pulos'a gitmeye çalışan geminin batmasının ardından yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Avrupa Birliği'nin sınırlarını mültecilere ve göçmenlere kapatmaya yönelik bu ırkçı politikası tam anlamıyla bir cinayettir. Pulos cinayeti bu gerçeğin altını trajik bir şekilde çizdi.

Hükümet o kadar ırkçı ki, Meriç'teki yangınların sorumluluğunu mültecilerin üzerine yıkmaya çalıştı. Neyse ki bu kampanya başarısız oldu ve bölgede mülteci avına çıkan bir grup aşırı sağcı haydut mahkemeye çıkarıldı ve hapse girme ihtimalleri var. KEERFA Aleksandroupoli'de [Dedeagaç], faşistleri pompalayan ırkçı politikaya karşı direnişi güçlendirmek amacıyla çok başarılı bir etkinlik düzenledi.

Karşımızda çok sert mücadeleler var. Miçotakis ve Erdoğan, Vilnius'ta NATO zirvesi çerçevesinde başlattıkları Türk-Yunan diyalogu sanki barışçıl bir inisiyatifmiş gibi reklamını yapıyor. Ancak BM Zirvesi için New York'ta tekrar bir araya geldikleri zaman üzerinde tek anlaştukları somut nokta; mülteciler ve göçmenler için sınırların daha da sıkı kapatılması konusunda işbirliği yapacakları. Meloni-Miçotakis-Erdoğan üçlüsü Pulos gibi cinayetleri çoğaltacak tehdit edici bir eksen oluşturuyorlar.

Güçlü gibi görünen Yeni Demokrasi aslında korkuyor

Hükümetin özel sektörde mesailerin haftada 6 güne çıkarılması ve greve çıkanlara savcılık soruşturması açılması gibi işçi sınıfının haklarına saldıran yeni iş yasası girişiminden bahsedersiniz?

Miçotakis hükümeti yaz başında yeniden seçilmesinin ardından, parlamenter muhalefetin parçalanmış vaziyette olması nedeniyle kendini çok güçlü takdim ediyor. Oysa işçi direnişinden

SEK üyeleri sokakta

korktuğunu söyleyebiliriz. Yaz aylarındaki gelişmeler, hükümetin endişelenmek için bir sürü nedeni olduğunu teyit ediyor. Yangınlar ve seller nedeniyle devasa bir halk öfkesi var. Bir de yetmezmiş gibi ekonomik durum kötüleşiyor. Yunanistan'ın devasa kamu borcunun sahibi olan ve geçtiğimiz yıllarda Troyka'nın (AB, AMB, IMF) acımasız kemer sıkma politikasını dayatan bankacılar, faizlerin ödenmesi için bütçe fazlası garanti eden kemer sıkma politikasına geri dönüşmesini talep ediyor.

Dolayısıyla hükümet, Troyka politikasına dönüşün Yunanistan'daki grev dalgasının da geri dönüşü anlamına gelmesinden korkuyor ve bunu önlemeye çalışıyor. İş yerlerine giden grev kırıcıların önünü kesmek için oluşturulan grev gözcülerinin cezalandırılması tehdidini içeren bir yasayı parlamentoya getirdi ve oyladı. İşçi hareketi ilk cevabı hemen verdi. Sendikal bürokrasinin tavizlerine rağmen ülke çapında binlerce kişi, 21 Eylül'de işçi karşıtı yasanın onaylandığı gün, greve katıldı.

Egemen sınıf Yunanistan'da 50 sene önce, Politeknik isyanından sonra elde edilen sendikal özgürlüklerin sürekli olarak sınırlandırılmasına çalışıyor.

Bu geleneği işçilerin aşağıdan örgütlü gücünü, iş yerinden iş yerine, sendikadan sendikaya, sektörden sektöre inşa ederek sürdürüyoruz. SEK, tüm işçilerin katıldığı 21 Eylül grevinin başarısının ön saflarında yer alan İşçi Direnişi Koordinasyonu ve Hastane Koordinasyonu gibi inisiyatiflere öncülük ediyor.

İrkçılığa ve faşizme karşı ikili mücadele

Altın Şafak suç örgütü olarak ilan edildikten sonra binlerce insan sokaklara dökülüp faşistlerin yargılanmasını kutladı. Son seçimler sırasında Elliniki Lisi [Yunan Çözümü] dışında aşırı sağın parçası sayılan iki parti daha ortaya çıktı: Spartiates bir de Niki partileri. Bu oluşumların ideolojik çıkışları nedir ve işçi sınıfı açısından ne anlama geliyor?

Üç partiyle ortaya çıkan aşırı sağın en büyük besleyicisi Yeni Demokrasi hükümetinin ırkçı politikasıdır. Spartiates, neonazi Altın Şafak'ın devamı niteliğinde. Partinin gerçek lideri neonazilerin saldırı taburlarında eğitimlik görevi yapmış, Altın Şafaklı hükümlü Kasidiaris. Yeni Demokrasi hükümeti onun hapisten Spartalıları yönetmesine alan açıyor. Hükümet polis teşkilatı ile faşistler arasındaki bağlantılara dokunmadı. Kısa bir süre önce polis, nazi holiganların Hırvatistan'dan Atina'ya seyahat etmelerine engel olmayıp, bir kişinin ölümüne yol açan saldırıyı düzenlemesine izin verdi. Organize çeteler göçmenleri döverken polis sürekli olarak bu faşist suçları örtbas etmeye çalışıyor.

Diğer iki aşırı sağcı parti Altın Şafak'la mesafeli duruyor. Birincisi Niki, kiliseyle olan bağlarına güveniyor. Öbürü Elliniki Lisi, Yeni Demokrasi'nin Kuzey Makedonya Cumhuriyeti'ne karşı yürüttüğü savaş kışkırtıcısı kampanyasından yararlandı. Her ikisi de neonazi Altın Şafak'ın yeniden inşasını güçlendirebilecek depolardır.

KEERFA'nın öncülüğündeki, ırkçılığa ve faşizme karşı hareket ikili bir mücadele veriyor. Temyiz mahkemesinde yeniden yargılanan Altın Şafak liderlerinin hapisanede kalmaları için bir kampanya sürdürüyoruz. 18 Eylül'de Pavlos Fissas'ın Altın Şafak'ın saldırı taburları tarafından öldürülmesinin 10. yıldönümü vesilesiyle binlerce kişilik protesto düzenlendi. Aynı zamanda mültecileri hedef alan ve sınırları kapatan ırkçı politikalara karşı mücadele etmeye devam ediyoruz.

SYRIZA'nın ağır bir seçim yenilgisine uğraması bir takım gelişmeleri tetikledi. Çıpras'ın istifasından sonra parti, yeni lider seçimine gitti. Bu gelişmelerin ne tür sonuçlara yol açacağını düşünüyorsunuz?

SYRIZA'nın seçimlerdeki çöküşü sistematik olarak sağa doğru kaymasından kaynaklanıyor. İktidardayken liderliği, ülkenin borcu yüzünden ve AB, AMB ve IMF baskısı nedeniyle politik tavizler vermeye mecbur olduğunu dile getiriyordu. Aleksis Çıpras SYRIZA içindeki her sol sese karşı çıktı.

Böylece SYRIZA'da, Çıpras'ın çok da gizli olmayan desteğine sahip olan Stefanos Kasselakis başkanlığında yeni bir liderlik oluştu. Bu durum SYRIZA'nın sağa doğru yönelmesinin devam edeceğini ve bu sebepten partiden kitlesel ayrılmaların yoğunlaşacağını gösteriyor. Fakat bu süreçten anlaşılması gereken temel unsur, mevzunun kişiler değil strateji meselesi olduğu. Parlamenter reformist yolun beklentileri yalanlanmış durumda. Kapitalizmin en büyük çoklu krizi esnasında, hükümetin yönetimi yoluyla işçi sınıfı için olumlu gelişmeler getireceğini vadeden reformist sol, tam tersi sonuçlara yol açtı. Rosa Luxemburg'un sol için büyük seçim reform ya da devrim olduğunu söylerken ne kadar haklı olduğunu bir kez daha gördük. Özellikle cuntayı deviren Politeknik isyanının elincisi yıldönümü kutlamak üzere olduğumuz Yunanistan'da devrimci stratejinin güncelliği ön plana çıkıyor. İşçi sınıfının güçlü bir devrimci partisine ihtiyacımız var ve SEK bunun için mücadele ediyor.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

DSİP'in ev sahipliği yaptığı Sosyalist Tartışma etkinliklerinin İstanbul ayağı bu yıl 3-5 Kasım tarihlerinde düzenlenecek. Beyoğlu'ndaki Aynalı Geçit salonunda gerçekleşecek toplantı dizisinin programında marksist teoriden sınıf mücadelesinin dinamiklerine, iklim krizinden heteroseksist ikili cinsiyet rejimine, göçmen karşıtlığından enternasyonal dayanışmaya çok çeşitli politik konular tartışılacak. Programın öne çıkan teması ise Türkiye Halklarının Yüzyılı.

3 Kasım Cuma

16.30-18.00 **İsrail'in niteliği ve Filistin'e özgürlük mücadelesi**

Konuşmacılar: Meltem Oral, Ersin Tek

18.30- 20.00 **Halkların Cumhuriyet Tarihini Kavramak**

Konuşmacılar: Taner Akçam, Şenol Karakaş

4 Kasım Cumartesi

10.30-12.00 **Sendikasılaştırma, düşük ücretler, güvencesizlik, iş cinayetleri: Nasıl Durduracağız?**

Konuşmacılar: Ceyhan Su, Selin Top, Kadim Fırat, Berna Tez, Baha Uz

12.30-14.00 **Marksizm ve Ekoloji**

Konuşmacılar: Tuna Emren, Martin Empson

14.30-16.00 **AKP'nin Metamorfozu ve AKP'ye Karşı Nasıl Bir Mücadele?**

Konuşmacılar: Nuran Yüce, Ömer Faruk Gergerlioğlu

16.30-18.00 **Göçmen Krizi Mi? İrkçilik Krizi mi?**

Konuşmacılar: Taha Elgazi, Ameda Karakuzu, Dila Ak

18.30-20.00 **Felaketler ve Devrimler Çağında Enternasyonalizm**

Konuşmacılar: Panos Garganas (Yunanistan), Vanina Guidicelli (Fransa), Burak Demir, Meltem Oral

5 Kasım Pazar

12.30-14.00 **Otoriterlik ve İkili Cinsiyet Rejimi**

Konuşmacılar: Aylime Aslı Demir, Semih Özkarakas, Merve Diltemiz

14.30-16.00 **Yüzüncü Yılında Cumhuriyet ve Sol**

Konuşmacılar: Özgür Mutlu Ulus, Bülent Bilmez, Onur Devrim Üçbaş

16.30-18.00 **Yüzyılı Kavramak, Yüzleşmek, Hesaplaşmak: Ne yapmalı?**

Konuşmacılar: Rober Koptaş, Özgür Sevgi Göröl, Işıl Demirel

18.30-20.00 **Krizler ve savaşlar dünyasında kitlesel bir Antikapitalist Alternatif için**

Konuşmacılar: Dila Ak, Şenol Karakaş

27-28 EKİM İZMİR SOSYALİST TARTIŞMA

27.10.2023 Cuma 19:00

Aile Yasası Kadın Mücadelesi ve Cinsiyet Eşitliği

Konuşmacılar: Helin Alp, Av. Nazan Sakallı Aktaş.

28.10.2023 Cumartesi 14:00 -15:45

İklim Krizini Yasami Yok Etmeden Durdurabilecek miyiz?

Konuşmacılar: Ersin Damarsardı, Erol Akcan

Saat 16:00 -17:45

Mülteci Hakları ve İrkçilik Sorunu

Konuşmacılar: İsmail Çapar, Av. Meral Kaban, Kazım Altun

18:00 - 20:00

Ortadoğu'da işgal, savaş ve direniş

Konuşmacılar: Hacer Yeşilçay, Şenol Karakaş, Hakan Tahmaz

Karakedi Kültür Merkezi 1471 Sk. No: 21 Kat: 3 Alsancak

ANKARA SOSYALİST TARTIŞMA

11 KASIM CUMARTESİ

► **Otoriterlik ve ikili cinsiyet rejimi**

► **İklim krizi ve tek çözüm**

► **Göçmenler hayatı önemlidir, ırkçılığa hayır**

► **Türkiye halklarının yüzyılı**

Konur Sokak 14/13 Kızılay

İletişim: 05358842122

ONLARIN 100 YILI BİZİM 100 YILIMIZ

ERSİN TEK

Türkiye Cumhuriyeti 100. yaşının kutlama heyecanı her yeri sardı.

Ankara, 29 Ekim'de "solcusundan sağcısına" bir geçit törenine sahne olacak gibi görünüyor.

Her devlet gibi, Türkiye devletinin de tarihi iki farklı şekilde yazılıyor. Ezilenlerin ve egemenlerin tarihi. Devletin kuruluşunun 100. yılında egemenler kendi tarih anlatılarını gururla anlatıyor. Oysa, ezilenler açısından geçen yüzyıl hiç de bu masallarda anlatıldığı gibi değildi.

Ezilenlerin 100 yılı

Türkiye Cumhuriyeti'nin geride bıraktığı yüzyıl, pek çok karanlık olaya sahne oldu. 1915'te Ermenilerin yaşadıklarının ardından, yeni devletin Türklük üzerine inşa edilmesi, Türk olmayan halklara baskı ve zulüm olarak yansıtılacak.

Ülkenin Türk-müslüman olmayan azınlıkları geçtiğimiz 100 yılda kimi zaman 1922'deki nüfus mübadelesinde ve 1964'teki Rum sürgününde olduğu gibi yaşadıkları topraklardan zorla sökülüp atıldılar. Kimi zaman varlık vergisi gibi uygulamalarla mülksüzleştirilmeye zorlandılar, göçe zorlandılar. 6-7 Eylül olayları ise 100 yılda yaşanan pogromlardan en büyük ve sistemli olanıydı. Daha sonradan istihbarat tarafından örgütlendiği ifade edilen İstanbul Pogromunda 4.214 ev, 1.004 işyeri, 73 kilise, bir sinagog, iki manastır, 26 okul gibi 5.317 mekân saldırıya uğramıştı.

Kürtlerin 100 yılı

Ülkenin "müslüman ama Türk olmayan" azınlıklarının başında gelen Kürtler ise asimilasyon ve baskı politikalarına maruz kalmanın yanı sıra sistemli olarak katliamlara maruz kaldılar. 1938 Dersim Katliamı, 100 yılın Kürtler açısından nasıl geçeceğine dair bir giriş oldu. Kürt dili uzun yıllar boyunca sadece inkar edilmedi, zorla bastırıldı, sokakta ve evde dahi konuşulmasına tahammül edilmedi. Kürt, kürtçe gibi kelimeler bile yasaklandı. Kürt diye bir şeyin olmadığı, kürtçenin de bir dil olmadığı bir devlet politikası haline getirildi. 1980 darbesiyle beraber Kürtlerin yaşadığı zulüm de katlandı. Diyarbakır Cezaevindeki tarihin gördüğü en sistemli ve ağır işkence uygulamaları, Türkiye tarihinde asla unutulmayacak lekelerden biri oldu. Devletin Kürt politikası "terörle mücadele" ekseninde oldu. Onbinlerce insan yaşamını yitirdi, milyonlarca insan yerlerinden edildi. Koca bir toplum derin yaralar aldı. Kürt direnişinin başladığı yıllardan bugüne, Kürtlerin uzattığı her barış dalı da havada kaldı. Sonucusu ve en gerçekleşmeye yakın gözükene yakın zamanda gerçekleşen barış girişimleri her seferinde şiddetle bastırıldı.

Darbelerin 100 yılı

Türkiye demokrasinin gelişimi anlamıyla da 100 yılda büyük

krizlere sahne oldu. Çok partili hayata yani gerçek seçimlere ancak birkaç on yıl sonra geçebilen cumhuriyetin tarihi o zamandan sonra bir anlamda darbeler tarihi oldu.

Askeri bürokrasi her zaman Türkiye demokrasisini dizayn etme yetkisini kendinde gördü. 1960, 1971, 1980 ve 1997 darbeleri, demokratik süreçleri durdurdu, muhalifleri bastırdu ve demokrasiyi geriye götürdü. 1980 darbesi uzun yıllar varlığını sürdüren bir askeri vesayet rejimi ile varlığını sürdürdü. 2016'da gerçekleşen başarısız darbe girişimi ise hala devam eden baskıcı önlemlerin bahanesi haline geldi.

Savaşların 100 yılı

İkinci Dünya Savaşı'ndan uzak durması nedeniyle savaşlarla pek anılmıyor olsa da Türkiye, tarih boyunca birçok savaşın da içinde yer aldı. Soğuk Savaş döneminde NATO'ya üyelik, Türkiye'nin askeri müdahalelere katılmasına zemin hazırladı. Kore ve Kıbrıs savaşları, Türk askerlerinin başka ülkelerde savaşmasına neden oldu. Suriye, Irak ve Lübnan gibi ülkelere yönelik sınırdışı müdahaleler ise artık günümüzde olağan "milli savunma politikası" haline geldi.

Kadınların 100 yılı

Cumhuriyet'in kadına bakışına dair süslü çok veri sunuluyor. Oysa bir tek örnek bile "devlet" içindeki kadına bakışı açıklamaya yetiyor: Cumhurbaşkanı dışında devletin tüzel kişiliğini temsile yetkili tek makam olan valilik makamına

100 yıllık cumhuriyet tarihinde hepi topu toplam 8 kadın layık görüldü. Kadınların kazandığı haklar dahi hep bir "lütf", kadınlara "verilen" haklar olarak anlatıldı.

Direnişin 100 yılı

Cumhuriyetin 100 yılına ezilenler açısından bakarken, elbette sadece karanlık anılar yer almıyor. Baskılara direnişler, kazanılan haklar var. Kadın haklarından işçi haklarına bütün bu baskılara direnenlerin yarattığı bir başka tarih var.

Her alanda direniş, cumhuriyetten önce de var olsa da, özellikle Türkiye sanayi işçilerinin örgütlü ve birleşik direnişinin sahneye çıktığı 60lı yıllardan itibaren sayısız mücadele ve direniş sayesinde bugün sahip olduğumuz pek çok hakkı kazandık.

Direnişin 100 yılı

Sosyalistler, cumhuriyetin 100 yılına baktıklarında, ezilenlerin tarihine, ezilenlerin mücadelelerine bakıyor.

Geçtiğimiz yüzyıla ezilenlerin tarihi ile bakmak ve bu geçmişle yüzleşmek geleceği kurmanın tek yolu. Geçtiğimiz yüzyılda yaşananlar, bugün Türkiye işçi sınıfının daha bölük, daha güçsüz ve daha dağınık olmasına neden oluyorsa; bugün Türkiye işçi sınıfının birleşik bir mücadelesi ile başka bir cumhuriyet yaratmak ancak geçmişle yüzleşmekle yetinmeyip geçmişle hesaplaşmak ile mümkün